

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I KŽ-534/1995-3

P R E S U D A
U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E !

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ante Potrebiće, kao predsjednika vijeća, te Milana Gudelja, Ane Garačić, Neve Šibl i Vesne Vrbetić, kao članova vijeća i savjetnice Ileanne Vinja, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Milana Miljkovića i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 25. svibnja 1995. broj K-73/94-118, u sjednici održanoj 14. veljače 1996., saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske Baldu Papca

p r e s u d i o j e :

Odbija se žalba optuženih Ljubomira Alapovića, Milorada Radića, Gorana Vušurovića, Pere Kličkovića, Jovana Vickovića, Marinka Stankovića, Vuje Halavanja, Đorđa Vujanovića i Zdravka Kojčinovića, kao neosnovana i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom oглаšeni su krivim optuženi Milan Miljković, Zoran Stojčić, Petar Stanić, Željko Keskenović, Đorđe Rkman, Simo Utvić, Marinko Kojčinović, Nikola Petrović, Kamenko Milić, Savo Stojčić, Ljubomir Alapović, Milorad Radić, Goran Vušurović, Pero Kličković, Jovan Vicković, Marinko Stanković, Vujo Halavanja, Đorđe Vujanović i Zdravko Kojčinović, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, činjenično opisanog u izreci te presude, pa su temeljem tog zakonskog propisa osuđeni na kazne zatvora i to: optuženi Milan Miljković, Zoran Stojčić, Željko Keckenović, Simo Utvić, Nikola Petrović, Savo Stojčić, Jovan Vicković, Đorđe Vujanović u trajanju od po petnaest godina, opt. Đorđe Rkman u trajanju od dvadeset godina i optuženi Petar Stanić, Marinko Kojčinović, Kamenko Milić, Ljubomir Alapović, Milorad Radić, Goran Vušurović, Pero Kličković, Marinko Stanković, Vujo Halavanja i Zdravko Kojčinović u trajanju od po jedanaest godina.

Na temelju čl. 90. st. 1. u svezi čl. 87. st. 2. toč. 1., 6., 7. i 8. ZKP optuženici su obvezani solidarno snositi efektivne troškove kaznenog postupka i platiti svaki paušalni iznos od po 1.000,00 kn, dok su oštećenici s imovinsko-pravnim zahtjevom upućeni na parnicu.

Protiv te presude podnijeli su zajedničku žalbu optuženi Ljubomir Alapović, Milorad Radić, Goran Vušurović, Pero Kličković, Jovan Vicković, Marinko Stanković, Vujo Halavanja, Đorđe Vujanović i Zdravko Kojčinović, izjavljenu po branitelju Berislavu Krniću, odvjetniku iz Osijeka, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, a u žalbi predlažu da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje ili prenači u odluci o kazni izricanjem blaže.

Državno odvjetništvo Republike Hrvatske nakon razmatranja spisa u smilu čl. 360. st. 2. ZKP predložilo je, da se žalba optuženika odbije kao neosnovana i potvrdi presuda suda prvog stupnja.

Žalba nije osnovana.

Suprotno žalbenim prigovorima, sud prvog stupnja nije ostvario bitnu povredu odredaba kaznenog postupka, a na temelju potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja ispravno je zaključio da su u svjesnom djelovanju optuženika ostvareni svi bitni elementi kaznenog djela za koje su oglašeni krivim.

Da su se optuženici ponašali na inkriminirani im način nedvojbeno proizlazi iz rezultata dokaznog postupka, te sama činjenica da su u sastavu oružanih postrojbi pridruženih tzv. "JNA" i četničkim paravojnim skupinama, u više navrata iz topova i minobacača pucali po civilnom stanovništvu, gospodarskim, kulturnim, komunalnim i drugim civilnim objektima, a što sve nije bilo opravdano vojnim potrebama, govori o postojanju svijesti kod optuženika da takvim svojim postupanjem krše propise međunarodnog prava, uslijed čega su smrtno stradali stanovnici više mjesta i naselja ili bili teže i lakše ranjeni, a došlo je do znatnog oštećenja ili uništenja civilnih objekata, kako je to opisano u izreci presude prvog stupnja, pa su na taj način optuženici svojim radnjama ostvarili bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH inkriminirana im optužnim aktom.

Naime, radnja izvršenja kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, kojim se zaštićuje civilno stanovništvo od svakog nehumanog postupka za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije, a nesporno je da su optuženici djelovali za vrijeme agresije na Republiku Hrvatsku, sastoji se u izdavanju naređenja ili vršenju zločinačkih postupaka protiv civilnog stanovništva koji mogu biti različiti i koji su izričito nabrojani u navedenom zakonskom propisu. Osim toga, ovo kazneno djelo može se izvršiti samo jednom radnjom ili sa više opisanih radnji, a može biti upravljeno samo prema jednoj civilnoj osobi ili civilnom stanovništvu.

Svi optuženici koji su izjavili žalbu, a kako to proizlazi iz iskaza preslušanih svjedoka tijekom postupka, bili su članovi oružane postrojbe koja je imala teško naoružanje; topove, tenkove i minobacače, kojima su napadali hrvatska naselja, pa je za ostvarenje kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH irelevantno koju je tko funkciju vršio, da li su bili zapovjednici ili neposredni izvršitelji, odnosno obični vojnici kao opt. Ljubomir Alapović, Milorad Radić i Zdravko Kojčinović, jer su pucajući iz teškog naoružanja po civilnim objektima bili svjesni svoga djela i htjeli njegovo izvršenje.

S tim da će o kriminalnoj količini odnosno zločinačkom doprinosu zavisno od uloge pojedinaca u hijerarhiji, ovisiti stupanj kaznene odgovornosti svakog počinitelja i u svezi s tim odluka o kazni.

Temeljni je prigovor u žalbi da nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama koje su bile osnova za individualiziranje kazne optuženicima. Naime, u žalbi se ne osporava da su počinjeni ratni zločini protiv civilnog stanovništva. Međutim se ističe da su optuženici Vujo Halavanja, Marinko Stanković, Zoran Vicković, Goran Ušurović sačinjavali posadu topa,

opt. Đorđe Vujanović koji je došao iz Beograda, da je bio tzv. komadant sela, a opt. Pero Kličković član štaba teritorijalne obrane, dok da su optuženi Ljubomir Alapović, Milorad Radić i Zdravko Kojčinović, koji i nisu ostvarili elemente kaznenog djela, kako se navodi u žalbi, bili obični pripadnici neprijateljskih postrojbi, pa da i kaznena odgovornosti nije svima jednaka, te da je sud prvog stupnja propustio u razlozima presude obrazložiti kojim se je elementima rukovodio prilikom utvrđivanja kaznene odgovornosti i s tim u svezi kazne.

Međutim, suprotno navodima žalbe, sud prvog stupnja pravilno je utvrdio činjenično stanje i u pogledu funkcija optuženika, te s tim u svezi njihovu kaznenu odgovornost, pa je na temelju svestrane i savjesne ocjene provedenih dokaza izveo pravilan zaključak o postojanju odlučnih činjenica koje su od važnosti za presuđenje upravo uloge optuženika u sudjelovanju u ratnom zločinu, bilo kao naredbodavaca ili izvršitelja, te sukladno tom odmjerio je svakom pojedincu kaznu zatvora.

Za svoje zaključke sud je naveo određene, jasne i logične razloge koji i sud drugog stupnja u potpunosti prihvaća, jer žalbenim navodima nisu dovedeni u pitanje.

Stoga ne stoji tvrdnja žalbe da izrečene kazne nisu iznijansirane i primjereno pojedinačno određene.

Naime, sud prvog stupnja pravilno je utvrdio i pri odmjeravanju kazne uzeo uobzir okolnosti s kojima je raspolagao, budući da je suđenje provedeno bez nazočnosti optuženika.

Kod toga treba imati uvidu da se radi o veoma teškom kaznenom djelu s visoko zapriječenom kaznom, najmanje pet godina ili zatvorom od dvadeset godina.

U tom rasponu sud prvog stupnja je optuženicima izrekao kazne zatvora u različitom vremenskom trajanju, cijeneći težinu radnje učinjenog djela, stupanj kaznene odgovornosti i stupanj povrede zaštićenog dobra, vodeći računa o ulozi svakog optuženika u vršenju ratnog zločina.

Izrečene kazne zatvora i po ocjeni suda drugog stupnja su adekvatne svim relevantnim okolnostima ovog slučaja, te će u cijelosti realizirati svrhe kažnjavanja predviđenih zakonom.

Prema tome, kako razlozi kojima se pobija presuda nisu osnovani, a niti su utvrđene povrede zakona iz čl. 366. st. 1. ZKP, valjalo je žalbu obiti i presuditi kao u izreci.

U Zagrebu, 14. veljače 1996.

Zapisničar:
Ileana Vinja, v.r.

Predsjednik vijeća:
Ante Potrebica, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Viši administrativni referent:

